

על הצדיקים ועל החסידים

אהבת השי"ת
מידות טובות
פרשת השבוע
אלומות אור
מרבתינו צדיקי עולם
פרשת חיי שרה | תשפ"ז

סכר-דמעותיו של מרן מתפרץ בפרשה זו שאלנו את מרן מדוע הוא כל-כך מתרגש?

מרן הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א על התרגשותו בפרשה זו

מדוע על מים מברכים 'שהכל נהיה בדברו'

הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצוק"ל

והאמר שְׁתֵּה וְגַם גְּמִלְךָ אֶשְׁקָה (כד)

בפותחו את נושא הכרת הטוב, מביא הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל את הגמרא בברכות:

אורח טוב מה הוא אומר: כמה טרחו טרח בעל הבית בשבילי. כמה בשר הביא לפניי, כמה יין הביא לפניי, כמה גלוסקאות הביא לפניי, וכל מה שטרח לא טרח אלא בשבילי. אבל אורח רע מה אומר? מה טורח טרח בעל בית זה. פת אחת אכלתי, חתיכה אחת אכלתי, כוס אחת שתיתי. כל טורח שטרח בעל בית זה, לא טרח אלא בשביל אשתו ובניו (ברכות נח).

ומגן ר' יעקב בנענימה של לימוד: "מי מבין שניהם צודק?

ודאי, האורח הרע. הרי בעל הבית לא הכין הכל בשבילו, כי אם עבור אשתו וילדיו, והוא רק נהנה מן ההפקר."

ובכל אופן נקרא רע... כי הוא כפוי טובה!"

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַתֵּלְכִי עִם הָאִישׁ הַזֶּה (כ"ד)

מאת: הרב משה מיכאל צורן

לא סוד הוא שמרן הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א מרבה לבכות בתפילה בדמעות חמות. ואם כך בכל ימות השנה, על אחת כמה וכמה בימים שבהם עם ישראל שרוי בצרה, שזרם-דמעותיו רק גדל והולך.

מרן עצמו מעורר על כך תמיד בדרשותיו, ואומר ששערי דמעות לא ננעלו, ולכן גם מי שנמצא בצרה גדולה רח"ל, יכול להיוושע על ידי בכי ודמעות מול השם יתברך.

מזה שנים נתנו את ליבנו על קטעים

מסוימים בהם הרב מרבה לבכות. שניים מהם היו תמיד בשבת פרשת 'חיי שרה', וזאת כאשר קוראים בתורה את סיפור עזיבתה של רבקה את בית אביה, וביאתה ליצחק; ולאחר מכן, בהפטרת הפרשה בה מסופר על אדוניהו, בנו של דוד, שהתנשא לומר אני אמלך, בעוד שאביו רצה להמליך את שלמה בנו, ולא את אדוניהו.

סכר-דמעותיו מתפרץ בשתי הפרשיות הללו.

מדוע הוא כל-כך מתרגש

כששאלנו את מרן מדוע הוא כל-כך מתרגש בשני הקטעים, השיב:

המשך בעמוד 2, טור ימין <<<

המשך בעמוד 2, טור שמאל <<<

אינם מסוגלים לכך.

בשתי הפרשיות הללו רואים את עוצמתה ועוזו- גדולתה וגבורתה של הנפש היהודית, המסוגלת לקום בעוז ובתעצומות, ולעשות דברים שבני אומות אחרות

בענין רבקה, אמר מרן, הרי היא עזבה את בית הוריה בעיצומם של ימי ה'שבעה' על מות בתואל, והנה ילדה בת 3, הולכת להינשא לאדם בן 40, ולא עושה שום חשבונות, אלא קמה והולכת. למדנו מכאן על חוסנה וגבורתה של הנפש היהודית.

גם בענין המסופר בהפטרות, רואים איך דוד המלך קם ויוצא נגד בנו אדוניהו, בפרהסיא וברי-שגלי, ומכריז בפני כולם שרק שלמה ימלוך. הרי מדרכו של אב לרחם על בנו...

והנה כאן מוצא דוד המלך לנכון להעמיד את בנו במקומו, לא נושא לו פנים, ואומר לאמו של שלמה (מלכים-א') 'חי ה' אשר פדה את נפשי מכל צרה; כי כאשר נשבעתי לך בה' אלוקי ישראל לאמור כי שלמה בן ימלוך אחרי והוא יושב על כסאי תחת, כי כן אעשה היום הזה', וכו'.

למדנו מכאן על חוסנה וגבורתה של הנפש היהודית, ושל האיש היהודי בכלל, שניתן לו כוח מן-שמיא לעשות את המוטל עליו, גם אם הדבר כרוך בניסיונות עצומים. 'וזו הסיבה שאני מתרגש תמיד כשמגיעים לפרשיות אלו', אמר הרב.

וזה הוא אכן כוחו של יהודי שכל גויי הארץ מתפללים להיווכח שהוא עומד איתן וחזק במשימות שהם אינם יכולים אפילו לחלום עליהן. ואת כוחו זה ירשנו מגיבורי האומה שהוכיחו שאם אדם רוצה באמת ובתמים לעשות את רצון בוראו, מאומה לא יוכל לעכב בעדו.

(מתוך הספר 'אהבת אונתו')

פרטים בעמוד האחרון

מה בשבילך, אדוני?

הגאון רבי ישראל מסלנט נאלץ לנסוע פעם לפריז. התעורר צורך דחוף לאחד את קהילות הגולים מרוסיה ומפולין, ולהביא להם רב.

לתקן ולהכשיר את המקום לחיי יהדות מלאים. באחד הימים הלך בשדרה הראשית, השאנז-א-ליזה, וצמא למים. הבחין בבית קפה, שחלק משולחנותיו ערוכים היו בחוץ, והתיישב ליד אחד השולחנות. מיד הופיע מלצר, "מה בשבילך, אדוני?" 'כוס מים'. -מותר לשתות משל גוי.

"כמובן. מיד". מיהר לחזור אל בית הקפה, ויצא עם כוס נאה, על גבי צלחת מעוטרת. הגישה לרבי ישראל. ברך "שהכול", לגם מן המים.

"שלושים סו", אמר לו המלצר. כלומר, כשלושים שקלים חדשים.

למנוע חילול ה', הוציא ושילם מיד, ואחר שאל: "אמור לי, למה המחיר כל כך יקר?" "אני איני בעל הבית, המתן ואקרא לו". חזר המלצר עם מנהל המקום, "יסלח לי אדוני, האם יש לך תלונות?" נחרד, בית הקפה שלו מהמשובחים בצרפת. "חלילה. הכל בסדר. אבל למה שלושים סו על כוס מים שלא עולים פרוטה?"

"פשוט", הסביר לו האיש, "בבית אתה שותה בחינם, אבל כאן, הרי המקום עצמו דורש תחזוקה מתמדת ותשלום לכל דבר. זהו בית קפה יקר, השכירות כאן גבוהה מאוד, על הריהוט היפהפה שאתה רואה כאן, שילמתי. על התאורה, המנגנים, המלצרים, הטבחים, כולם מהטובים והמובחרים בתחומם. ועל הכל כאן אני משלם, כיוון שכך, עליך לשלם שלושים סו, גם אם אתה שותה כאן רק כוס מים. הבנת?" "כמובן", ענה, "אתה צודק".

כשחזר לקובנה, אסף את תלמידיו ואמר להם, "שמעו נא מה למדתי בבית קפה בפריז. תמיד תמהתי, מדוע לוגם אדם כוס מים ומברך 'שהכל נהיה בדברו', הרי מים, מצרך כה בסיסי הוא, ומדוע מזכירים בשתייתם את כל הבריאה? ובפריז הבנתי, כי אין אלו המים בלבד, זהו העולם היפה, שמפואר הוא הרבה מבית הקפה, והשמש הזורחת, שמרהיבה יותר מנברשות הבדולח שבבית הקפה, והפרחים היפהפיים, והציפורים המציצות, והאוקיינוסים שמהם התאדו המים והפכו לעננים... בקיצור, לא רק על המים אנו מודים, אלא על הבריאה כולה!"

(מתוך הספר 'רבי יעקב אומר')

מרן הגר"י אברמסקי זצ"ל אמר פעם, כי הוא אינו יכול להציע שידוכים, מפני שעל פי השכל הישר אין שידוך שיכול להתאים

מרן הגר"ג אדלשטיין זצוק"ל - אין שני אנשים עם דעה אחת, וכיצד יכולים להינשא זה לזה

מה' יצא הדבר (בראשית כד)

כי "מהשם אשה לאיש", ומן השמים עושים שיתאימו! כמו שאמרו (סוטה ב) ארבעים יום קודם יצירת הוולד בת קול יוצאת ואומרת בת פלוני לפלוני, והיינו אף על פי שזה נגד השכל, מכל מקום היצירה לכתחילה היא יצירה כזו שיתאימו.

אבל הקב"ה עושה שיתאימו

ומעשה שהיה פעם שהציעו שידוך ואמרו שהחזון איש אמר ששידוך זה הוא הבת קול, כביכול יש "הסכמה" מהחזון איש שהבת קול הייתה על השידוך הזה, ואחר כך שאלו את החזון איש אם אכן הוא אמר כך, והשיב, כי הוא לא אמר, אבל עצם הדבר הוא נכון, שאם יצא השידוך לפועל הרי שזהו הבת קול...

וכאמור אף שעל פי שכל הישר זה לא מתאים, אבל הקב"ה עושה שיתאימו, שהקידושין הם כמו הקדש (עיין בגמרא ריש קידושין דאסר לה אכולי עלמא כהקדש), ועל ידי הקידושין נוספת קדושה ושכינה ביניהם (סוטה יז, א), והשכינה מסלקת את כל הניגודים, ואדרבה השלמות מצטרפת על ידי שתי הדעות.

(מתוך דרשות בשמחת חתן וכלה מתוך דרכי החיזוק 687 חיי שרה תשפ"ה)

בְּלִתִּי לֵה' לְבָדּוֹ
זוכים להיות שותפים בזיוכי הרבים

הגמרא אומרת (מועד קטן דף י"ח) מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים מהשם אשה לאיש, מן התורה דכתיב ויען לבן ובתואל ויאמרו מהשם יצא הדבר וכו', ויש להבין, וכי רק שידוכים זה בהשגחה, הרי הכל בידי שמים, ואין דבר שאינו בהשגחה.

אכן הביאור הוא, שבשידוכים יותר "רואים" את ההשגחה, שבדרך כלל בתחילה יש הרבה הצעות שנראות טובות, ויש חשק לזה וחשק לזה, אך לבסוף כשיוצא לפועל השידוך האחרון רואים שזה השידוך הכי טוב יותר מכל ההצעות, שלא שייך יותר טוב מזה, וכל מה שחשבו קודם הוא טעות, וזהו "מהשם אשה לאיש" שבשידוכים רואים בחוש את ההשגחה יותר מדברים אחרים.

אבל יש עוד ענין בזה, שבאמת כל שידוך הוא חידוש, שהרי אין דעותיהן שוות (ברכות נח) ואין שני אנשים עם דעה אחת שווה, ואם כן כיצד יכולים להינשא זה לזה.

ומרן הגר"י אברמסקי זצ"ל אמר פעם, כי הוא אינו יכול להציע שידוכים, מפני שיש לו שכל הישר, ועל פי שכל הישר אין שידוך שיכול להתאים, וכפי שמוכר גם במדרש (בראשית רבה) המעשה במטרונה שביקשה לזווג את העבדים והשפחות ולא עלה בידה, משום שעל פי דרך הטבע באמת אין שידוך שמתאים.

ואם ימשיך כך לא ינשא לעולם

ומעשה שהיה בבחור פיקח שהציעו לו שידוכים, ובכל שידוך שהציעו לו הוא היה מסביר למציע: הרי אתה מכיר אותי ויודע את האופי שלי, שאני כך, וכך, וכך, ואתה מכיר את הכלה שאינה כך, ואם כן אמור בעצמך, וכי זה מתאים... וכך היה מסביר על כל שידוך עד שהמציע השתכנע שזה לא מתאים, וכל ההצעות בטלו, עד שאמר לו מרן הגר"ד פוברסקי זצ"ל כי סוף סוף הרי הוא צריך להתחתן, ואם ימשיך כך לא ינשא לעולם, והוא הבין שאין ברירה ומוכרח להתחתן, ועשה שידוך טוב, וזה באמת התאים.

ולכאורה כיצד באמת השידוכים מתאימים, וכפי שרואים בסוף שזה אכן מתאים, הרי אין דעותיהן שוות, הביאור הוא

איך יכול להיות שאתה מסוגל לומר דברים כאלו על חבר שלך וכי זה נקרא חבר? הרי הנכם חברים טובים, וכי ככה מדברים על חבר?

סיפורים מרתקים על מידותיו של מרן הגרש"ז אויערבך זצ"ל

ותאמר שמה וגם גמליך אשקה (כד)

שהכירוהו היטב ידעו כמה בוער לו כל רגע ובכל זאת כשדיבר עם זולתו, גם אם הלה לא דיבר ממש לענין, או טרד את מנוחת נפשו בדברים של מה בכך, הנעים את שהותו במחיצתו בצורה נפלאה בלתי נשכחת.

עד היכן מגיעים הדברים סיפר רבי אורי אלפרט, כשנכנסתי לשאול בפעם הראשונה אצל רבינו שאלה, הצגתי את השאלה, והוא התייחס אלי בכזו אנושיות ומתיקות כובשת שהתמלאתי התרגשות, עד שכאשר ירדתי מביתו שמתי לב שמרוב התרגשות לא שמתי לב לתשובתו, וחזרתי מיד שוב לשאול את השאלה.

סיפר רבי יצחק פריימן: "באחד הימים, חזרתי מחתונה, כאשר ירדנו מהרכב, חיכו ליד הבית הרבה אנשים שבאו לשאול שאלות שונות. הרב יצא מהרכב והאנשים הקיפו אותו, נוכחתי שסיימתי את 'תפקידי' וחזרתי לשיבה. והנה בשעת לילה מאוחרת, סיפר לי אחד הבחורים שהיה אז ליד ביתו של רבינו, שרבינו חיפש אותי שוב ושוב, ושאל מספר פעמים, איפה אני ולאן הלכתי.

למחרת בבוקר, כאשר ירד במדרגות ביתו בדרכו לתפילה, אחז בידי ואמר לי ברצינות ובתרעומת: "אתה לא בסדר?" וכך הוא חזר וחזר על המילים הללו כמה פעמים. שאלתי במבוכה, "על מה ולמה? במה אני לא בסדר?". ענה רבינו: "אתמול חזרנו ביחד, אני יותר מבוגר ממך ואתה הלכת בזריזות, אבל אני המשכתי וחיפשתי אותך כדי להגיד לך לילה טוב..."

ואז הוא הוסיף "תזכור, כאשר אדם הולך ונפרד מחבירו, הוא צריך להיפרד ולא ללכת סתם כך, כך צריך לנהוג". ניסיתי להסביר שפשוט היו הרבה אנשים מסביב שחיכו וניגשו לשאול ולא רציתי להפריע, אך הוא לא קיבל את ההסבר, רק לאחר שהתנצלתי פנה אלי רבינו ואמר בחיוך: "מודה ועוזב ירוחם!"... היה זה פרק של לימוד מעשי שלמדתי ממנו, איך צריכים להתייחס לאדם שעשה לך טובה".

ככה לא מדברים

סיפר נכדו רבי אהרן גולדברג: פעם, תוך כדי יציאה מהבית

היה רגיל רבינו מרן הגרש"ז אויערבך להזכיר בהתפעלות, הלכה בהלכות מידות טובות, אותה כותב רבי אליעזר אזכרי (מחכמי צפת בזמן ה"בית יוסף") בספרו "חרדים", בו הוא מונה את חיוב האדם להיות "רך כקנה" לזולתו כמצות עשה. דבר זה מבואר שם: "מצות עשה מדברי קבלה ומדברי סופרים התלויות בלב ואפשר לקיימם בכל יום" "לעולם תהא דעתו של אדם מעורבת עם הבריות, רך מחמאה מתוק מדבש". דברים מופלאים אלו שהציב ה"חרדים" כמצות עשה מדאורייתא, קיים רבינו במלואם בכל דרכיו ומעשיו בין אדם לחברו, רך מחמאה ומתוק מדבש ונופת צופים. דבר שהוא פלא פלאים בהיותו גם מחנך ומנהיג, ראש ישיבה ועמוד ההוראה שהעמיד דור שלם של מחנכים, בוער ביראת השם צרופה ואף יודע לתבוע מתלמידים ומקורבים, ולפעמים אף היה צריך להגיב בחומרה למעשה מסוים ואף להעמיד פני כועס, ויחד עם זה הפליא את כל רואיו בהנהגתו המעודנת, מידת תלמידי חכמים הכתובה במסכתא דרך ארץ זוטא "לעולם יהא אדם רך כקנה" יחד עם חובתו לזרוק מרה בתלמידים.

וכך, למרות שהקפיד על תלמידיו, שילכו במישור ושצמיחתם בתורה ועבודת השם תהיה כראוי, ידע להיזהר ולא לפגוע בהם. המילה החריפה ביותר שהיה מוציא מפיו בהטיחו נגד בחור שהתערב בשיעור ודיבר לא לענין, היתה: אתה מתבלבל. וכשדברי הבחור היו מאד שלא לענין, או שדיבר באמת דברי שטות, היה אומר, אתה מתבלבל מאד, וזה כבר היה השיא. גם כשהוצרך לומר לתלמיד דברים קשים כברזל, הרגיש הבחור שאין כאן שום דבר אישי, והכל לתועלתו. כל מי שנפגש איתו ראה עד כמה היה מאיר פנים אליו והשתדל לתת לו את ההרגשה הנעימה ביותר, בני המשפחה

לפני שהתחלנו לרדת במדרגות, סבא מסתכל ימינה ושמאלה לראות שאין איש נוסף איתנו, ואז פנה ושאל אותי, תאמר לי האם אתה מכיר אדם בשם זה וזה, אמרתי כן, הוא שאל כמה שאלות רגילות על מעשיו מידותיו וישרותו ומיד השבתי על הכל בחיוב, וקצת יצאתי מגדרי לספר על ישרותו ועל עסקיו הכלכליים הענפים, מבלי לדעת שאני דורך על משהו, והדגשתי, ואת הכל עושה איש זה ביושר ובצניעות.

שאל סבא: ואיך אתה מגיע להיכרות עם האיש, אמרתי, חבר שלי שכן שלו, והוא זה שהכיר בינינו, ומאז אני כמעט ידיד שלו. סבא מהרהר ואומר לי: מעיקרא לא ידעתי שאתה מכיר את האיש, אבל ידעתי שהחבר שלך מכירו, הבוקר התקשרתי אליו והתעניינתי אצלו והוא זה שאמר לי שאכן גם אתה מכירו, ואז הביט עלי והדגיש, ודוקא לכן אני שואל אותך שוב, תאמר לי, האם אתה בטוח במה שאמרת בנוגע לישרותו בענייני ממון, אמרתי שוב, ההכרות שלי איתו מצוינת ביותר, והנקודה הכי חזקה שאני מכיר באדם הזה זו האמת והיושר בממונות, והוא גם שותף של פלוני, איש עסקים הידוע כישר דרך.

אומר לי הסבא

אומר לי הסבא: רצוני להבין, אתה הרי מכירו דרך החבר שלך, אם כן היה פשוט לי שתשובותיכם תהיינה זהות, ואיך יתכן שאתה כל כך משבח את יושרו וטוב ליבו, ואילו חבר שלך שולל אותו מכל וכל. חייכתי ואמרתי לו, סבא: ברצוני לומר, את החבר שדיברת איתו הבוקר, אני מכיר טוב מאוד ויודע את מעלותיו וגם את חולשותיו. ואכן באמת דבר משונה קורה, שכאשר אנו נקלעים לשיחה על אנשים שהם מרי נפש עניים ומסכנים או סתם אנשים רגילים עליהם הוא מדבר טוב, אבל אם אני מדבר איתו על איש עסקים מוצלח שמצליח בעיקר בענייני כסף, התגובה שלו תמיד תהיה, תעזוב, הוא גנב או שקרן. כנראה שיש לו איזו מין חולשה כזו. די היה אם סבא רק היה אומר לי שהתעניין אצלו, ומיד יכולתי לומר מה היתה תגובתו.

סבא שמע היטב את מה שאמרתי והענין נגמר. הוא סבר

וקיבל. אבל לא חלפה שניה והוא אומר לי: אהרן, זה מכוער, מכוער ממש, מכוער. מיד הבנתי שהמכוער זה מה שאני אמרתי.

זה נקרא חבר

והמשיך בהערתו: איך יכול להיות שאתה מסוגל לומר דברים כאלו על חבר שלך וכי זה נקרא חבר? הרי הנכם חברים טובים כפי שגם הוא ציין לי בשיחה, וכי ככה מדברים על חבר? אמרתי, את החבר שלי אני מכיר היטב על מעלותיו וחולשותיו, לא עולה בדעתי לומר אותם לאיש, אבל סבא שאל ואני מקפיד לומר לסבא את כל ידיעותי בדיוק.

חזר סבא ואמר: ככה לא מדברים. שאלתי: כאשר סבא שואל אותי על הסתירה בין תשובותי לתשובותיו של החבר, מה הייתי אמור לענות? נדהמתי, שוב הוא אמר בנימה של התנצלות, יתכן ולא הייתי צריך לשאול בצורה כזאת, אבל שאלתי היא, איך זה שכך מדברים? אמרתי, האמת שעדיין דיברתי עליו בעדינות וכי נמנעתי להוסיף מה שלא היה בו צורך. סבא: אבל ברור אצלי שעל חבר לא מדברים, יהיה מה שיהיה, אינני מסוגל לשמוע דברים מסוג זה.

סבא - שאלתי, מה הייתי צריך לעשות, הוא השיב, אני מבין שמבחינתך רצית לענות רק אמת, אבל במקרה כזה הייתי צריך לענות את הידוע לך ועל החבר, לשתוק ולשתוק ולשתוק.

(מתוך הספר 'גאון ישראל')

כל שבוע הגליון אצלכם במייל

כתבו לנו ונשמח לצרף אתכם לרשימת המנויים

A950850750@GMAIL.COM

מנהגו של ה"חזון איש" זצ"ל היה לשבת על אותו ספסל, עם ילדי החיידר הצעירים שבאו להיבחן אצלו. הוא אמר כי הילדים מגיעים מתוחים, והרי אלו ילדים זכים, אידישע קינדער!...

הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א על הצדיקים ונשים צדקניות

וינחם יצחק אחרי אמו (כד)

הרצפה והחל להתפתל, והכאב נחלש, אך בעודו שוכב שם, נשמעו לפתע פסיעות מבחוץ, פסיעותיה של מרת ראשה לאה קרליץ, אמו של ה"חזון איש".

ברגע כמימרא - קם החזון איש מהרצפה, התיישב על יד השולחן והמשיך את הלימוד כאילו לא היה דבר. כשהאם נכנסה לחדר - לא היה רמז לכך שהבן היקר והאהוב שלה, אברהם ישעיהו הקדוש, מתייסר בכאבים.

מעשה מופלא נוסף: ה"חזון איש" היה מגיע לבקר את אמו מדי יום ביומו. פעם אחר מעט לצאת לביקור היומי, ובינתיים נכנסה אליו אחותו, הרבנית קנייבסקי ע"ה, הרעבצין של הסטייפלר זצ"ל, וסיפרה כי היא מגיעה כרגע מאמא שלהם, וכשהיתה שם, שאלה אותה האם אודותיו.

אך שמע זאת ה"חזון איש", החל לרוץ לכיוון בית אמו. הוא רץ כל עוד רוחו בו, ואי אפשר היה להשיגו. הן אמא שאלה עליו! איך הוא יכול להתעכב אפילו רגע אחד?!

היה שם שמוע'ס, נטף דבש ממש

ראינו, אפוא, כי בשכר כיבוד הורים ניצלים מכל חטא ועוון, סגולה מיוחדת יש במצווה זו שמקפידים בה זוכים לראות ברכה בעמל תורתם.

נוכח הייתי, כאשר הגאון רבי שמואל הלוי ואזנר זצ"ל הגיע לנחם אצל האדמו"ר מנדבורנה בעל ה"באר יעקב" זצ"ל. הרב ואזנר ישב אצל האדמו"ר כמעט ארבעים דקות. היה שם שמוע'ס, נטף דבש ממש... ואז אמר לפתע הרב ואזנר: "יש סיפור ידוע על הגאון רבי שמואל ענגל, שכאשר היה ילד בן שבע - איבד את הראיה, אמו המסורה כתתה רגליה בעבורו בין רופאים מומחים ופרופסורים ידועי שם, אך כולם הרימו ידיים..."

בצר לה נסעה לצאנז, ונכנסה עם הילד להרה"ק ה"דברי חיים" זצ"ל. פנה הצאנז'ר רבה לילד, ושאלו:

- "אם הקב"ה יחזיר לך את כוח הראיה, מה תעשה בו?"
- "אוכל ללמוד תורה!" והאר עיניו בתורתך...

סיפר לי דודי, הגאון רבי חיים ברים זצ"ל: ה"חזון איש" זצ"ל היה נוהג לבחון את ילדי החיידר הצעירים. מנהגו היה לשבת עם הילדים הבאים להיבחן אצלו על אותו ספסל. הוא אמר כי הילדים מגיעים מתוחים, אחרי כמה ימים של לחץ - חוששים הם מה יהיה אצל הרב? האם ידעו לענות על שאלותיו? ואם לא? והרי אלו ילדים זכים, אידישע קינדער! צער בעלי חיים... כשהוא מתיישב יחד איתם על הספסל, הם נרגעים מעט. רואים שהוא אדם נחמד, ואין צריך לפחד ממנו... הוא גם היה מקפיד לשאול שאלות שכל ילד יוכל לענות עליהן.

פעם אחת, באמצע המבחן, ה"חזון איש" שם לב שאחד הילדים מנסה לשאול שאלה, והמלמד משתיק אותו. בעדינות ובדפלומוטיות שאל ה"חזון איש" את המלמד: "מה הילד רוצה?" ובלית ברירה חזר המלמד על השאלה: "איך אפשר לזכות לצמוח להיות 'חזון איש'?"

שאלה של ילד יהודי זך וטהור לב!

ה"חזון איש" הניח את ראשו על השולחן לרגע ואז אמר, "יינגאלע, כשנזהרים לקיים מצוות כיבוד אם כמוני, אפשר לצמוח 'חזון איש'..."

זאת נשמעת אולי נוסחה פשוטה אבל מי שמכיר סיפורים על מצוות כיבוד אם של ה"חזון איש", יודע שאין זה פשוט כלל וכלל...

הנה כמה דוגמאות:

סיפר לי דודי רבי חיים: ה"חזון איש", לא עלינו ולא עליכם, סבל קשות מאבנים במרה. שאף אחד לא יתנסה, מדובר בכאבים נוראים. ה"חזון איש" אמר פעם שאם רוצים להבין מה זה אבנים במרה, אפשר לדמיין מישהו שהכניס יד בין הדלת למשקוף... כשתקפו אותו האבנים היה סובל כאבים כאלו, שלא יכול היה לזוז!

והנה פעם ישב ה"חזון איש" ודיבר בלימוד, ולפתע פרצו אצלו כאבים חזקים של התקף אבני המרה. הוא נשכב על

- "ותקיים גם מצוות כיבוד אב ואם?"

- "בודאי!"

- "אם כך, אמר הרבי, "אם מבטיח אתה שתשתמש בעיניים כדי ללמוד תורה, וגם תכבד הורים, אני מברך אותך שתראה ותגרום לאחרים לראות".

לא חלפו ימים ספורים, וראיתו של הילד שבה אליו. ללא ניתוח, ללא תרופות, וללא כל הליך רפואי. רק זכות ההבטחה והברכה היא שעמדה לו.

אמר הרב ואזנר: כל אחד מכיר את שמונת הכרכים של תשובות המהר"ש ענגל. שמונת הכרכים האלו מלאים תשובות לשאלות שהגיעו אליו מכל רחבי פולין וגליציה, מרבנים ומדינים מכל החוגים, ובכל מקצועות התורה.

והרב ענגל, כך אמר הרב ואזנר, היה אומר שהוא מאמין באמונה שלמה, שאת כוח ההוראה הזה, ואת היכולת לענות בכל מקצועות התורה - הוא קיבל בזכות מילותיו הקדושות של ה"דברי חיים": "אתה תראה, ותגרום לאחרים לראות" מה זה לגרום לאחרים לראות? להאיר את עיניהם בתורה.

ובכן, גם ה"דברי חיים", קשר בהבטחתו בין לימוד התורה לכיבוד אב ואם, ובאותו מעמד - בעקבות הסיפור שהזכיר הרב ואזנר - הסביר האדמו"ר מנדבורנה את הקשר ביניהם: התנא דבי אליהו אומר, שהנזהר בכיבוד אב ואם, הקב"ה מבטיחו כי לא יכשל בחילול שבת, חלילה, וינצל מכל חטא ועוון, אך כיוון שעיקר תכלית חיי האדם הוא ללמוד תורה, ממילא ודאי, שבכח השמירה מפני עוון, מזכה מצוות כיבוד הורים גם בלימוד תורה.

הרי לנו, אפוא, סגולה טובה להישמר מן החטא ולגדול בתורה: להשתדל ולהיזהר במצוות כיבוד אב ואם, שהקב"ה השווה כבודם לכבודו (קידושין ל ע"ב).

כשהיא הגיעה לעולם הבא, אמרו לה

לפני שיצא הרב ואזנר, הוסיף ואמר לאדמו"ר דבר נפלא, שכדאי להביאו כאן, אף שאינו קשור ישירות לנושא. - "רביה", פנה הרב ואזנר לאדמו"ר, "אני יודע שאמא שלכם אהבה אתכם מאוד..." - "אמת", אמר לו הרביה. - "אני יודע שאמא שלכם התפללה עליכם רבות..." - "אמת", השיב הרביה והחל לבכות...

הנוכחים כולם החלו לבכות יחד איתו, והאדמו"ר סיפר: - היא היתה הולכת לבית הכנסת בכל שבת, ועשתה כך כמעט עד השבת האחרונה בחייה. אמרתי לה: 'אמא, את יכולה להתפלל גם בבית בכוונה. למה את מתאמצת כל כך

ללכת לבית הכנסת? והיא ענתה לי כך: 'אתה צריך לשמוע בקולי כי אני אמא שלך, אבל אני צריכה לשמוע בקולך כי אתה רביה גדול. אני מבקשת ממך אל תצווה עלי לא ללכת לבית הכנסת, כי אז אהיה מוכרחה לשמוע בקולך, ואני כן רוצה ללכת להתפלל'.

לשמע הדברים אמר הרב ואזנר יסוד נפלא, שכדאי לכל אחד לשמוע:

- "אמא שלכם", כך השיב לנדבורנר רביה, "היתה בת קדושים, הבת של רבי אליעזר זאב קרעטשניפער; היא היתה גם אשת חבר לצדיק גדול כאביכם גם ואף זכתה להשאיר אחריה בן גדול כמותכם... והנה, כשהיא הגיעה לעולם הבא, אמרו לה: 'מה שפעלת שם, בעולם המעשה, שהתפללת והעתרת על בנך הגדול - את יכולה להמשיך גם כאן'.

יתרה מזאת: העולם הזה הוא עולם מוגבל. עם כל אהבתה והערכתה של האמא שלכם, ולמרות כל זכויותיה - בת קדושים, אשת חבר, ושהעמידה בן כמותכם - עדיין חלו עליה הגבלות העולם הזה, שמגבילות גם את יכולת ההשפעה הרוחנית.

אבל בעולם הבא - משם היא יכולה לפעול ללא שום הגבלה! דוקא כעת, האהבה והתפילה שלה פועלות ביתר שאת וביתר עוז! הרב ואזנר סיים את דבריו, ושוב זלגו דמעות מעיניו של הנדבורנר רביה.

(מתוך כבודם של ישראל)

אחרי השבע ברכות של בנם התקשר שדכן אל האב להציע שידוך, בחור פלוני לבתם, נענה אבי ה'מדוברת' לשדכן, הנה אנחנו כבר בדרך לשדה התעופה לשוב הביתה...

הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א להראותנו בגילוי לעין כל השגחתו הפרטית

בפרשתן (כד), וַיֵּשֶׁן לָבָן וּבְתוֹאֵל וַיֹּאמְרוּ מַה יָּצָא הַדֹּבֵר
אֵיטָא בגמ' (מו"ק יח:): 'אמר רב משום רבי ראובן בן אצטרובילי
מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים מה' אשה לאיש' מן התורה
דכתיב 'ויאמרו מה' יצא הדבר', מן הנביאים וכו'.

כל הדרך אל השידוך ומסדר את כל הנצרך.
דוגמא לדבר, איתא ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק טז) שרבקה
לא יצאה מימיה לשאוב מים, ועתה יצאה לשאוב, והכל בכדי
שיוכל אליעזר למצוא אותה ויתקיים הסימן שביקש.

כאשר הגיעו לשדה התעופה נודע להם

לפני כמה שנים הגיעה משפחה מליקווד לארה"ק לרגל
נישואי בנם בארה"ק, אחרי השבע ברכות התקשר שדכן אל
האב להציע שידוך, בחור פלוני לבתם, נענה אבי ה'מדוברת'
לשדכן, הנה אנחנו כבר בדרך לשדה התעופה לשוב הביתה,
ממש חבל שלא התקשרת לפני יומיים, אבל עכשיו אין זה
בכדי שיעשה... כאשר הגיעו לשדה התעופה נודע להם שמן
השמים ירד שלג כבד בניו יארק ולכן ביטלו כעת את כל
הטיסות, ועל כל אחד לעמוד בקשר עם החברה ביום יומיים
הקרובים לברר מתי יתחדשו הטיסות, בלית ברירה חזרה כל
המשפחה לעיה"ק ירושלים, בדרך חזרתו לירושלים הודיע
לבעלי האכסניא שהם צריכים את האכסניא לעוד יומיים
בערך, תוך כדי הנסיעה נזכר ב'הצעה' שנשמעה באזנו
ביום האתמול, התקשר אל השדכן, וסיפר לו את כל מעשה
העיקוב, ושמחתם כן הם בדרך חזרה לעיה"ק ירושלים, והוא
מוכן לברר כמה בירורים על השידוך שהציע לבתו, ואכן מצא
הדבר חן לפני ב' הצדדים, ועד זמן הטיסה שנקבע ליומיים
לאחמ"כ כבר היה הווארט והתנאים, והשלג נמס, כי כבר
בא על תיקונו הראוי... (שמועות טובות).

מעשה בעשיר שחשקה נפשו בבחור תלמיד חכם

מעשה בעשיר שחשקה נפשו בבחור תלמיד חכם מופלג עבור
בתו, והלך אל הרה"ק ה'חתם סופר' זי"ע בבקשה שיראהו
מיהו הבחור המופלג ביותר בישיבתו הרמה כי ברצונו לקחתו
כחתן לבתו, השיב לו החת"ס, בסוף הזמן הנני מעביר את
כל הבחורים בכור הבחינה, אז אדע בבירור בטיב כל אחד
ואחד, שוב נא עתה לביתך, ולאחר שיגיע עת המבחן אשלח

ידועה התמיהה מה חידוש יש כאן בזה שמה' אשה לאיש,
והרי אנו 'מאמינים בני מאמינים', שהבורא ית"ש הוא בורא
ומנהיג לכל הברואים, עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות,
ואין דבר קטן או גדול הנעשה שלא בהשגחה פרטית וברצונו
ית', א"כ יש לתמוה איזו רבנות יש בענייני שידוכים וזיווגים
שבהם הקב"ה מנהל עולמו יותר מדברים אחרים.
אמנם הדברים יתבארו עפ"י הידוע בשם הגה"ק ה'חזון איש'
זי"ע (הובא במעשה איש ח"א), שאף שהקב"ה 'מנהל' עולמו
והוא ה'מנהיג' לכל הברואים, מ"מ פעמים שדרכי ההשגחה
מכוסים ונסתרים, כי כך עלתה במחשבה לפניו, להסתיר פניו
עד שיש מקום לטעות כאילו ח"ו יש לאל ידו של האדם
לעשות כרצונו, אמנם 'מקום הניחו לנו מן השמים' בעסקי
השידוכים להראותנו בגילוי לעין כל השגחתו הפרטית, כיצד
הקב"ה מנהיג עולמו, מוליך ומביא את בריותיו הנה והנה,
מקרב ומרחק אנשים, מצרף מקרים שונים וכל זה עבור
שידוך אחד שיגמר בכי טוב.

ובאמת 'הדרכה' זו מאת אברהם אבינו ראש האומה הישראלית...
שייכת לכל אחד ואחד בבואו לפרק האיש מקדש או לפרק
האשה נקנית, וכן לכל אב ואם בישראל העומדים לקראת
עונת השידוכים אצל צאצאיהם, זכרו היטב שה' הוא אלוקי
השמים ואלוקי הארץ, אל תסמכו על עצמכם או על שדכנים
וכו', אלא דעו היטב כי הקב"ה הוא המושיב יחידים בייתה
והוא מנהיג ומוביל את כל עסק השידוכים.

ומה נעים להסמך לזה מה שאמר הרה"ק ה'פני מנחם' זי"ע
בשם אביו הרה"ק ה'אמרי אמת' זי"ע לרמז בהמשך לשון
הכתוב 'הוא ישלח מלאכו לפניך' ר"ת 'הימל' (שמים), כי
מן השמים מנהיגים ומסובבים כל פרשת השידוכים ('הפני
מנחם' ח"ב) ובפעם אחרת אמר ש'מלאכו' היינו מלאך המסוים
שהכריז את השידוך 'בת פלוני לפלוני', שהוא מלווה גם את

וה'חסרון' היחיד שיש לו שעדיין יש לו מקום להתעלות, הרי זה ה'חתן' המתאים לי, ועוד באותו היום נגמר השידוך בכי טוב. ובכן, אמר החזו"א, הבט נא וראה, האיך שהקב"ה מנהיג את עולמו, הרי יהודי זה 'בר דעת' הוא, ואף אני אמרתי לו דברים (כמעט) מפורשים 'יש לבחור הרבה מה לשנות ולהיטיב את מעשיו', והאיך נהיה כדבר הזה, שהבין מדברי שאין כל חסרון בבחור, אלא, בהגיע העת והזמן לזווג את בת פלוני לפלוני, נהפך כל העקוב למישור, ו'ותקפוץ' הארץ ואף השמים אם יצטרכו לזה, ה'חכם' יהפוך לסכל והשומע לחרש, והשידוך יגמר... 'כי מה' אשה לאיש'.

סיפר הגר"ח קנייבסקי זצ"ל על עצמו

סיפר הגר"ח קנייבסקי זצ"ל על עצמו, שבהיותו בחור בן י"ז שנים השתדלו מאוד דודו ה'חזון איש' ואביו ה'סטייפלער' למצוא שידוך עבורו, ובמהלך השנים דברו בו נכבדות בעשרות הצעות, אך ראה זה פלא, תמיד 'הצד השני' השיב בלאו... סופו של דבר, לאחר שש שנים בהיותו בחור 'בא בשנים' בן כ"ג, הציע החזו"א את בתו של הגרי"ש אלישיב זצ"ל, ונגמר הדבר בכי טוב. באותו הזמן הייתה הכלה בת י"ז שנים... נמצא שכאשר 'נכנס' רבי חיים זצ"ל לעונת השידוכין הייתה כלתו המיועדת לו משמיא לפני ה'בת מצווה'...

והיה לומד מכאן לקח טוב לעודד שבורי לב כי רבים ממאנים בהם ומשיבים פניהם ריקם, כי הסיבה שעדיין לא התארסו כי עדיין לא הגיע הזמן, ומן השמים מסבבים זאת בסיבות שונות ו'מגלגלים' באופן כזה כאילו אינם מתאימים וכדומה... מהרה ה' אלוקינו ישמע קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה בערי יהודה ובחוצות ירושלים, ויזכו כל בני ישראל לבנות ביתם בשעטומ"צ על אדני התורה והיראה מתוך הרחבה ושפע רב ברו"ג.

(לקט מתוך באר הפרשה חיי שרה תשפ"ו)

אליך את הבחור המיועד. בסוף הזמן בחר החת"ס את הבחור המהולל ברוב התשבחות, נתן בידו כתב צרור וחתום - בו כתב אל הגביר, מוכ"ז הוא הנבחר להיות חתנך לוקח בתך. וביקש מהבחור שבדרכו הביטה 'אריך דרכו דרך מקום מגורי הגביר ויתן לו את האיגרת. הבחור שלא ידע מה טיבה וגם קצרה נפשו בדרך, לכן פנה אל אחד מחבריו אשר דר בסמיכות למגורי הגביר, וביקש ממנו שימסור מכתב זה אל הגביר, והלה הסכים, בבואו אל עירו סר תחילה לבית הגביר ומסר לו את האיגרת, פתח הגביר וראה שהבחור העומד לפניו הוא המיועד לו, ומיד שלח לדבר בו נכבדות ונגמר השידוך בכי טוב. וראו עין בעין את דרכי ההשגחה העליונה לסבב כל הסיבות עד שיצא לאור רצונו ית'.

סיפר הגאון רבי משה מרדכי שולזינגר זצ"ל

סיפר הגאון רבי משה מרדכי שולזינגר זצ"ל על אחד מאנשי ירושלים אשר בתו בגרה וישבה בביתו ימים ושנים, ולא היה נראה שום קרן אור בתוך אותה חשיכה גדולה, ולא היה יכול לעמוד אבי הבת באותה צרה ונפשו הייתה עגומה עליו ביותר. והפציר בו הגאון רבי זאב צ'צ'יק זצ"ל להיכנס אל הרב מבריסק לגולל בפניו את צרתו, נענה לו הרב מבריסק, אז עס וועט קומען די ריכטיגע צייט וועט עס דורך ברעכן אייזערנע טויערן - כשיגיע הרגע המתאים יישברו אף שערים של ברזל... והתכוון לומר לו, הסר דאגה מליבך, בתך עדיין לא נתארסה כי עוד לא הגיע הזמן, אך כשיבוא הזמן הראוי - שום דבר לא יעכב... (הרב מבריסק ח"ג)

הגה"ק ה'חזון איש' זי"ע סיפר פעם לאחותו הצדקנית אשת חבר להגה"ק מסטייפלער זצוק"ל, היום היה אצלי יהודי שבא לברר אודות בחור (לעניין שידוכים), והנה כששאלני על 'יראת שמים', עניתיו 'ס'קען זיין בעסער' (יש לו במה לשנות דרכיו ולהתעלות יותר ממצבו העכשווי), כמו כן כששאלני על 'התמדתו ואהבת התורה שבקרבו', עניתיו 'ס'קען זיין בעסער'. כך עניתיו על כל שאלותיו וספיקותיו, ורציתי בזה לרמז לו - אין הבחור ראוי לך. על כל דבר נענה האיש ואמר, מבין אני שאין בו כל חסרון שהרי אין 'מושלמים' בעולם הזה, ומכיוון שהרבי אינו אומר אלא שיש לו מקום להיטיב דרכיו משמע שהוא עומד על דרך טוב...

מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל מסר שיעורים עד ימיו האחרונים - ובמלוא הרעננות והעוצמה! גם בגיל מופלג לא היה נשען על כיסא

הגאון רבי ראובן אלבז שליט"א על כולן שווין לטובה

וַיְהִי חַי שָׁרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעָה שָׁנִים (כג)

ידועים דברי רש"י הקדוש, המפרש על פי המדרש (בראשית רבה נח): בת מאה כבת עשרים לחטא, מה בת עשרים לא חטאה, שהרי אינה בת עונשין, אף בת מאה בלא חטא. ובת עשרים כבת שבע ליופי". בהמשך הפסוק: "שני חיי שרה - כולן שווין לטובה".

האדמו"ר מסדיגורא ביאר את דברי רש"י באופן נפלא: בכל תקופה בחיי האדם ישנם מעלות וחסרונות הייחודיים לתקופת חיים זו: בשנות צעירותו של האדם - כוחו במותניו והוא יכול לקיים את המצוות בזריזות ובמרץ, כדברי רבותינו במסכת אבות (ד): "והוי רץ למצווה קלה כבחמורה". לעומת זאת, אצל אדם צעיר ישנה רתיחת הדמים; כוח התאוה שלו חזק ועוצמתי. קשה לו מאוד להתגבר על היצר המושכו לדבר עבירה. כיוון שכך, עיקר עבודתו בתקופת חיים זו היא לסור מרע. עליו לרכז את כוחותיו במאמץ להתרחק מן הרע ומחמדת הממון ולברוח מן הקנאה, התאוה והכבוד, שמוציאים את האדם מן העולם (אבות ד).

לעת זקנותו של אדם שוקטת רתיחת הדמים, וכוח התאוה נחלש ומתמעט, אולם היצר הרע - מלך זקן וכסיל הוא (קהלת ד), ואינו יוצא לפנסיה בשום גיל... פיתויי היצר, שכה קרצו לאדם בעבר, כבר איבדו מכוח משיכתם, אך כעת משתמש היצר בשיטות אחרות ומעמיד אותו בניסיונות חדשים: "אתה עייף וזקן", הוא אומר לו עם שחר, "וכבר אין לך את הכוחות הדרושים על מנת לצאת לבית הכנסת בכל יום. בוודאי פטור אתה מתפילה במניין..." רוצה הוא לשקוע בסוגיה, והיצר מצטרף אליו לחברותא ולוחש לו: "בגילך, עליך לחפש עניינים קלים יותר לעסוק בהם..."

כך נפתחת לה מערכה חדשה במלחמת היצר של האדם. כעת עיקר עבודתו היא "עשה טוב" - לא לחפש פטורים והקלות, אלא להשתדל ולהתאמץ לעשות ככל שביכולתו.

זכינו לראות מושגים של 'בת מאה כבת עשרים'

לסיכום: אדם צעיר - אינו מתעצל לקיים את המצוות, אך קשה לו להתגבר על כוח הרע. הזקן לעומתו, אינו ממנהר

מוסדות אור החיים

לדבר עבירה, אך גם את המצוות הוא כבר אינו מקיים במלוא כוחותיו. אך אצל שרה אמנו החלוקה הזאת לא היתה קיימת. כל שנותיה היו שוות לטובה. גם כשהזקינה והיתה בת מאה - היתה כבת עשרים לענין עשה טוב, וקיימה את המצוות בזריזות ובכוח. גם כשהייתה צעירה, מנעה עצמה מן העבירה כאשר מבוגרת, שכוח התאוה נחלש אצלה. "בת עשרים כבת שבע ליופי" - ילדה קטנה עדיין אינה עסוקה ביופי, ואינה מתמודדת עם הניסיונות הכרוכים בו. שרה אמנו, גם בשנים שבהן חל עיקר כוחו של היצר - היתה כילדה קטנה שניסיונות אלה כלל אינם שייכים אצלה.

עוד יובון בשיבה אצל גדולי ישראל זכינו לראות מושגים של 'בת מאה כבת עשרים'; גם כשזכו והגיעו לגיל גבורות, הוסיפו לשבת על התורה ועל העבודה ללא הפסק, לא פטרו עצמם משום סעיף בשולחן ערוך, ולא הקלו בשום מנהג או הנהגה טובה.

מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל מסר שיעורים עד ימיו האחרונים - ובמלוא הרעננות והעוצמה! גם בגיל מופלג לא היה נשען על כיסא. מרן הרב יוסף שלום אלישיב זצ"ל מסר את שיעוריו היומיים תמידים כסדרם אף כשהגיע לגיל מאה. בגיל זה אף היה מקפיד לעמוד לאורך כל תפילת החזרה! בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. משמים העניקו להם את הכוחות ואת היכולת ללמוד גם בשנותיהם האחרונות בשקידה ובהתמדה של נערים צעירים, בבחינת "תתחדש כנשר נעורייכי" (תהילים קג, ה).

(מתוך הספר 'משכני')

בִּלְתִּי לֵה' לְבַדּוֹ

זוכים להיות שותפים בזיכוי הרבים

**גליון 'על הצדיקים' שאתם מחזיקים בידיכם,
יוצא לאור - לחיזוק אהבת ד' יתברך,
מידות טובות וריבוי תורה ויראת שמים.**

בואו גם אתם לזכות ולהיות שותפים בזכות עצומה
של זיכוי הרבים בהדפסת והפצת

**למעלה מ 10,000
גליונות מדי שבוע!**

ובכך לפעול ולעשות ל'בלתי ד' לבדו'
ולזכות בזכויות שיעמדו לכם עדי עד.

**בתרומה של 18 ש"ח או 36 ש"ח לחודש
ובוודאי בתרומה גדולה יותר
הנך זוכה להיות שותף בזיכוי הרבים הגדול.**

איך תורמים?

היכנסו עכשיו לכל עמדות 'נדרים פלוס'
וחפשו את 'על הצדיקים'

או בטלפון: 055-400-7720

הזמן לי פעם להיות בחדרו של מנהל חינוכי מפורסם הגה"צ רבי ליפא זילברמן זצ"ל, מוותיקי המחנכים בירושלים, כשנכנס אליו ילד מפוחד ובידו פתק מהמלמד

הגאון רבי אליעזר טורק שליט"א על מלאכת החינוך

הַשְׁמֵר לָךְ פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת בְּנֵי שְׁמָה (נד)

למחרת, ובלילה הוא התהפך בדאגה על יצועו, כשהשינה ממנו והלאה.

לאחר ליל ביעותים, שירך אברהם את רגליו אל הת"ת לאיטו. האם ילקוהו? האם יזרקוהו מהת"ת? הוא כבר השלים עם הגורל הצפוי לו. אולם מה שאירע לאחר מכן עלה על כל דמיון אפשרי. אך הגיע הילד אל הת"ת, הוא נקרא אל חדרו של המנהל, רבי אריה לוי. אברהם גישש את דרכו אל החדר בלב חרד, וכבש את עיניו ברצפה.

רבי אריה נרכן אליו מעם השולחן. "האם נכון הוא ששפכת אתמול את סיר הפודינג?" שאל רכות. הילד שלשונו יבשה מאימה, רק הנהן בראשו כמודה באשמה. "האם תעשה זאת שוב?" אברהם טלטל את ראשו מצד לצד בשלילה מוחלטת, נושא עינים גדולות אל המנהל. אלא מה, בודאי שהוא לא יעשה שנית מעשה כה מטופש!

"למה באמת עשית את זה?"

רבי אריה חיך אל הילד, וחיוכו החם היה כקרן אור של תקווה לנשמתו המבוהלת. "למה באמת עשית את זה?" שאל. אברהם השיב לאט, בשקט ובבושת פנים, וסיפר עד כמה הוא אוהב שוקולד, ואיך ניגש שוב אל התור כדי לקבל פעמיים, ואיך ניפצה הסטירה את תקוותו ובערה על לחיו... חיוכו של רבי אריה התרחב. הוא התכופף אל הילד ולחש לו כממתק סוד: "אתה יודע, גם אני אוהב מאד פודינג שוקולד..." ובזאת קם המנהל ממקומו, ניגש אל הארון, והוציא ממנו שתי מנות פודינג. למול עיניו המשתאות של אברהם הוא הציב על השולחן, והזמינו בחיוך לשבת לאכול... "מחווה זו", סיפר רבי אברהם בהר"ן עשרות שנים לאחר מכן, "האירה את כל חיי. באותם רגעים קסומים בחברתו של רבי אריה, הבנתי מה גדול כוחו של איש חינוך המבין לנפש הילד, וחשבתי לעצמי שגם אני רוצה להיות כמוהו. זו הסיבה שבגללה התחלתי לעסוק בחינוך!

אחד ממאות התלמידים שגדלו בת"ת "עץ חיים" על ברכיו של הגה"צ רבי אריה לוי זצ"ל, היה הרב אברהם בהר"ן, מי שנודע ברבות הימים כמחנך דגול. את התמסרותו לחינוך ואת גישתו המקורית לילדים הוא תלה במעשה אחד שאירע עמו בילדותו, בו התגלו חכמתו וטוב ליבו של רבי אריה במלא יפעתם. וכך היה המעשה, כפי ששמעו מפיו נכדו הקרוב רבי בנימין לוי שליט"א:

הילד אברהם התייתם מאביו בעודו לומד ב'עץ חיים', ואת ארוחות הצהריים היה סועד במסעדה שבת"ת. בכל ראש חודש נהגו במסעדה לחלק לתלמידים פודינג שוקולד - מעדן, שבתנאי אותם ימים נחשב לדבר נדיר, ובפרט עבור ילד שבא מבית חסר אמצעים.

בפעם הראשונה בה קיבל אברהם פודינג, הוא יצא מכליו מרוב הנאה. לאחר שסיים את מנתו עד הטיפה האחרונה, עלה בו חשק עז לאכול מנה נוספת... יצרו גבר עליו והוא נעמד שוב בתור בכדי לקבל מנה שניה. אך שוד ושבר; האחראי על החלוקה זכר שילד זה כבר היה כאן, ובמקום לקבל מנה מהמעדן הנכסף, קיבל אברהם סטירה חזקה ומצלצלת על פניו...

מתוך כעס, אכזבה ועלבון צורב, בעט אברהם הקטן בתסכול ברגל השולחן שלפניו. אך הוא לא תיאר לעצמו את מה שיקרה בעקבות זאת: השולחן הרעוע נטה על צידו, הסיר הגדול שעמד עליו החליק, וכל תכולתו נשפכה... הפודינג היקר התפשט על הרצפה בכתם גדול וכהה, למראה עיניהם הכלות של הילדים שעדיין עמדו בתור.

הילד המבוהל לא חשב פעמיים. הוא נשא את רגליו וברח מהמקום בריצה, יצא את בנין הת"ת וטס לביתו כשליבו הולם בפראות. הוא הבין שעשה מעשה חמור ביותר, והתחרט בכל ליבו על פחזותו - אך את הנעשה אין להשיב. בראשו קדחו דמיונות אימים על העונש החמור שהוא עתיד לקבל

בילדותי כשלמדתי בתלמוד תורה 'תשב"ר'

בילדותי כשלמדתי בתלמוד תורה 'תשב"ר' בבני-ברק, אירע לי, שיחד עם חבר נוסף איחרתי לת"ת מספר פעמים ברציפות. המנחם כבר לא יכול היה להתעלם, והוא שלחנו אל המנהל עם פתק קטן, בו כתב בזה הלשון: "הני תרי צנתרי דדהבא מאחרים ללימודים כבר מספר פעמים".

המנהל הרוחני של הת"ת באותה תקופה היה הגה"צ רבי אלעזר צדוק טורצ'ין זצ"ל. ניגשנו אליו בפחד מחמת הצפוי לנו, והראינו לו את הפתק. לעולם לא אשכח איך התבונן בכתוב, ואז שאל אותנו בעינים מחוייכות: "אתם יודעים מה זה 'צנתרי דדהבא'?"

משהשבנו בשלילה, החל הרב טורצ'ין להסביר לנו שצנתרי דדהבא אלו מנורות זהב יקרים, יפים ונוצצים, מנורות של זהב אמיתי... ואז אמר לנו: "אתם רואים איך הרבי מעריך אתכם, מחשיב אתכם כל כך עד שנתן לכם תואר נכבד שמכנים בו תלמידי חכמים... לא חבל לאחר לשיעורים של רבי כזה?"... אני וידידי היינו מופתעים מאד ממתיקות הנזיפה. חששנו לקבל עונש חמור, והנה מתברר שאנו ממש צינורות זהב... למותר לציין עד כמה השפיעה עלינו גערת אוהב זו. התביישנו מעצמנו לאחר שוב, ולא הוצרכנו לגערות או הערות נוספות כדי להגיע בזמן לכיתה...

כמובן לכל בר דעת, אין הכוונה שתמיד ניתן להגיב בצורה כזו. פעמים רבות הביקורת חייבת להיות החלטית ותקיפה; אך בד בבד אסור לשכוח, כי עיקר התועלת מביקורת תושג רק אם הילד ירגיש שהיא באה מתוך אהבה.

(מתוך סדרת הספרים 'אוצרותיהם אמלא' - וירא)

ישנו כלל ברזל אחד, עליו חשוב מאד להקפיד בשעה שמעבירים ביקורת על ילד, והוא: בשום אופן אין לכתות את הילד בתארים בלתי מחמיאים בגלל מעשיו. נתינת שם לילד היא בעצם קביעה שכך הוא וזה טבעו, וכתוצאה מכך סיכויי להשתפר יורדים פלאים. אם ילד מתבטל מלימודיו אפילו תקופות ארוכות, עדיין יש סיכוי טוב לשכנעו להתחיל ללמוד. אך אם תקרא לו "בטלן" - הוא יהפוך באמת לבטלן! למעשה, כשילד עושה מעשים שאינם ראויים, בדרך כלל לא ברור אצלו מדוע הוא עושה זאת. עולמו אינו מוגדר בבהירות, ומי שקובע כיצד יסתכל על עצמו ועל מה שעשה - אלו הוריו ומחנכיו. אם כשילד משתולל אומרים לו פעם אחר פעם שהוא מופרע, הוא מבין היטב: אני מופרע, וילד מופרע עושה מעשים מופרעים. כעת למה שיצליח להפסיק? הוא הרי ילד מופרע!

לעומת זאת, ילד שזכה ללמוד אצל הורים חכמים או מחנך חכם, לעולם לא ישמע אף מילה אחת שתגדיר את אישיותו באופן שלילי. אם הוא משתולל לא יאמרו לו שהוא עצמו מופרע, אלא שהמעשה שעשה היה גרוע. הורה חכם עוד יותר יוסיף גם באותה נשימה, שלא מתאים לילד טוב כזה לעשות דברים כאלה, וכן על זה הדרך.

הזדמן לי פעם להיות בחדרו של מנהל חינוכי מפורסם, הגה"צ רבי ליפא זילברמן זצ"ל, מוותיקי המחנכים בירושלים, כשנכנס אליו ילד מיוחד ובידו פתק מהמלמד. תוכן הפתק היה שילד זה הפריע בכיתה בצורה חמורה ביותר ובלתי מתקבלת על הדעת, ולפיכך לדעת המלמד יש לשלחו אל ביתו ולדרוש שיחזור עם ההורים.

תגובתו של המנהל בוששה לבוא. הוא מולל את הפתק בידיו, וכשהבטתי בו ראיתי על פניו ארשת חמלה. לאחר שניות ארוכות הוא פנה אל הילד ואמר לו כך: "ממש פלא! אתה הרי ילד מצויין גדול, ומהפתק הזה אני רואה שפתאום נהיית מצויין קטן. לכן אני מבקש שתלך עכשיו הביתה, ותגיד לאבא שהמנהל רוצה שהוא יבוא, כדי שכולנו נחשוב ביחד איך תמשיך להיות מצויין גדול כמו שהיית עד היום..." גישתו של אותו מנהל הותירה בי רושם עמוק, שלא נמחה עד היום. לא "פרא אדם", לא "חצוף", אפילו לא ילד רע. רק "מצויין קטן"! שתי מילים אלו, היוו עבורי שיעור שלם ועצום בחכמת החינוך: אם תגדיר לילד את עצמו בצורה חיובית, הוא באמת יהפוך לילד חיובי!

זה קרה לפני כשנה וחצי, כשה'מבינים' סימנו לי מניה אחת ספציפית. הנתונים היו פנטסטיים, וכל הסימנים הראו שמדובר בהזדמנות של פעם בעשור

כך כמעט נהייתי מיליונר - משוק ההון להזדמנויות בחיים

מאת: אלחנן נתן ליכטיג

במסחר, קוראים לזה "FOMO" - הפחד להחמיץ. ברחוב קוראים לזה חרטה. אבל בלב פנימה, כשהמסכים נכבים והאורות מהבהבים בירוק שאיננו שלך, קוראים לזה פשוט: החמצה גדולה.

זה קרה לפני כשנה וחצי. שוק השבבים האלקטרוניים רתח, וה'מבינים' סימנו לי מניה אחת ספציפית: מיקרון (Micron). היא עמדה אז באזור ה-300 דולר לכל מניה. הנתונים היו פנטסטיים, התחזיות דיברו על ביקושי ענק בעולם המיחשוב המתפתח, וכל הסימנים הראו שמדובר בהזדמנות של פעם בעשור.

התלבטתי. ישבתי מול הגרף זמן רב, מצד אחד, תחושת הבטן צעקה שזה זה. מצד שני - החשש, הזהירות המופרזת, הנטייה לחכות "רק לעוד אימות קטן". בסוף נכנסתי, אבל בזהירות: שמתי סכום קטן, כמעט סמלי.

תוך ימים ספורים המניה זינקה. במקום לרכוב על הגל, עשיתי את הטעות הקלאסית של סוחרים חסרי ביטחון: נבהלתי מהרווח המהיר ולא רציתי להפסיד, ומיהרתי למכור ולממש את הרווח. הוצאתי את הכסף, גזרתי קופון צנוע ונשמתי לרווחה.

אבל הגרף לא שאל אותי. מיקרון המשיכה לטפס בעקביות.

ראיתי אותה עולה ועולה, והתסכול החל לכרסם

ראיתי אותה עולה ועולה, והתסכול החל לכרסם. איך הפסדתי, למה מיהרתי להוציא את הכסף. אחרי תקופה, נשברתי ונכנסתי שוב - הפעם כבר קניתי בשער גבוה בהרבה, טוב, לפחות עכשיו נתחיל להנות מהעליות... ואיך שגלגל מסתובב: בדיוק כשרכשתי מניות חדשות, הגיע ירידה חדה. 'תיקון חד' הם קוראים לזה. השוק רעד, המניה צללה בעשרות אחוזים, והלב צלל יחד איתה. שבועות ארוכים של מתח, של יסורי מצפון על שנכנסתי בפסגה. 'מי קונה

בכאלה מחירים' אמרתי לעצמי... חיכיתי שהעלייה תגיע והמניה תחזור לעצמה, יום רדף יום, עד שנשברתי. ברגע של יאוש ועייפות נפשית - מכרתי הכל בהפסד, העיקר לא לראות את המספרים האדומים האלה יותר בעיניים.

השאר היסטוריה, והיא כואבת במיוחד. שנה בלבד לאחר מכן, אותה מניה בדיוק שהיתה ב-300 דולר חצתה את רף ה-1,000 דולר, אחרי שכבר נשקה כמעט ל-1,200 דולר. מכפלה של מאות אחוזים.

שילמתי שכר לימוד יקר מאוד

אני יושב לעיתים מול המחשבון, מקליד את המספרים, והיד רועדת. אם רק הייתי מאמין בתחושה הראשונה שלי. אם רק הייתי משקיע ברצינות כשהשער היה ברצפה. אם רק לא הייתי נבהל מכל ירידה זמנית ורץ למכור בייאוש.

בלתי לה' לבדו

זוכים להיות שותפים בזיכוי הרבים

היום כבר יכולתי אולי להיות עם רווח גדול. הכל היה מונח לי מול העיניים, פתוח, גלוי, בהישג לחיצת כפתור אחת. קוראים לזה פספוס הזדמנות. התחושה הזו שניתנה לך מתנה בידיים, ידעת שהיא שם, ראית אותה במו עיניך - ובגלל היסוס, פחדנות וחוסר עקביות, נשארת בחוץ להביט ברכבת הדוהרת.

שילמתי שכר לימוד יקר מאוד על הניסיון הזה.. אבל בתוך כל זה, השוק לימד אותי שיעור לחיים ששווה הרבה יותר מכל שער כזה או אחר.

למדתי כלל ברזל: כשבאה הזדמנות - לא ישנים. לא מחכים למחר. תופסים אותה היום.

ההיסוס והדחיות הוא האויב הגדול ביותר של האדם. הקול הזה שלוחש "נראה מה יהיה", "אולי בהזדמנות אחרת" - הוא בדיוק המחסום שמפריד בין מי שמביט ברכבות חולפות לבין מי שעולה עליהן וזוכה בכל הקופה. מאז אותו יום, אמרתי לעצמי: כשמזהים הזדמנות אמיתית - נכנסים בכל הכוח, בלי להביט לאחור.

עכשיו מגיעות השורות החשובות באמת

אבל אל תעצרו כאן. כי עכשיו מגיעות השורות החשובות באמת.

אם אתם מחזיקים כעת בגליון זה בידכם וקוראים את השורות הללו, אתם כבר יודעים ומכירים היטב את גליון 'על הצדיקים'. אתם רואים מדי שבת את האור, את החיזוק, את המאמרים הנקיים והטהורים שנעשה כולו אך ורק לשם שמים - "בלתי לה' לבדו".

בימים אלו ממש יוצא לדרך מסע ההתרמה וצירוף השותפים

למפעל הענק הזה, שמפיץ עשרת אלפי גליונות בכל שבוע ושבוע, מחזק לבבות ומאיר אלפי בתים בישראל. ואני פונה אליכם כאן, מעומק הלב של מי שיודע צריבת החמצה מהי: **אני למדתי את הלקח שלי - אל תפספסו אתם את ההזדמנות הזו.**

בשוק המניות, גם הזינוק המרשים ביותר יכול ביום מן הימים להימחק, לתקן או לרדת. אבל במניות של שמים אין ירידות שערים, אין תיקונים ואין פשיטות רגל. זוהי השקעה מובטחת, מניה שמכפילה את עצמה פי אלף ואלפי מונים, ומניבה תשואה נצחית וזכויות עדי עד שאיש לא יוכל לקחת מכם לעולם.

אל תגידו "מחר", אל תאמרו "בפעם הבאה". רוצו כבר עכשיו לעמדות 'נדרים פלוס', חפשו 'על הצדיקים' ותירמו ככל שבידיכם. וכל המרבה הרי זה משובח... אם אתם לא באזור של תיבת 'נדרים' חייגו עכשיו 055-4007720 ותפסו את הזכות הזו בשתי ידיים. אל תעמדו מן הצד. אל תפספסו את ההזדמנות! - זכויות כאלה אסור להפסיד!!!

לְעִילָוִי נִשְׁמַת

הַרְה"ג

ר' אֶלְטֶעֶר מֵרֶדְכִי בֶּרֶג זצ"ל

ב"ר דן ז"ל

מֵרָא דֵּאֲתֵרָא דְקַהִילַת עֲטֵרַת רֵא"ש
מוֹנְסֵי נְיוֹ יוֹרֵק

נִלְבָּ"ע ח"י סִיוֵן תשע"ו

ת.נ.צ.ב.ה

גִּלְיוֹן זֶה נִתְּרָם וְהוֹקֵדֶשׁ

לְעִי"נ

מֵרַת שׁוֹשְׁנָה בִּלְוֵמָא ע"ה

קְרוֹיִז

בֵּת ר' מֹשֶׁה יוֹסֵף ז"ל

נִלְבָּ"ע כ"ז מֵר-חֲשׁוֹן תשנ"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

בכל מקום אחר בעולם, נגיד אצל גויים... חצר פרטית שכזו הייתה ננעלת על מנעול ובריח, מלווה בשלטי אזהרה חמורים

מאת: חיים סויפר

בשבוע שעבר כתבתי כאן על המודעה המיוחדת של רגישות שמצאתי בבניין אחד. והכתבה הזאת על רגישות בין אדם לחברו בחדר המדרגות, הציף בי באחת מעשה אחר של "אנשים טובים" - פיסת הווי ירושלמית שחקוקה על לוח לבי כבר שנים רבות.

מי שמכיר את ירושלים ואת הרחובות באזור שכונת גאולה, מכיר את הרחוב הארוך והמפותל הזה: תחילתו נקרא רחוב עזרא, ובאמצעו, ללא כל אזהרה או שינוי בתוואי, הופך שמו לרחוב נחמיה. הרחוב הארוך הזה רץ במקביל לרחוב צפניה, אך הטופוגרפיה הירושלמית והמבנים הצפופים יצרו ביניהם מעין "נתק". כל עובר אורח מצוי יודע את הכלל: אם ברצונך לחצות מרחוב עזרא לרחוב צפניה, עליך לעשות זאת ממש בתחילת הדרך - לעלות אל הגשר המיוחד ולחצות דרך המעבר שעל יד בית הכנסת הנודע "הר צבי". אך אם פספסת את נקודת החצייה הזו והמשכת לצעוד הלאה, נגזר עליך לכתת רגליים לאורך הרחוב כולו, להקיף את העיקול הגדול עד לרחוב צפניה, ואז לשוב ולצעוד שוב בחזרה עד ליעד המבוקש. מסלול ארוך, מייגע, בפרט בחום היום או בערבי שבתות וחגים כשכל דקה יקרה.

אלא שבתוון, בין הבתים הישנים והחצרות האופייניות של ירושלים, היה קיים שביל צר ומעבר פנימי שחיבר בדיוק בין שני הרחובות.

חצר פרטית! אין מעבר! מסיגי גבול ייענשו!

בכל מקום אחר בעולם, בוא נגיד אצל גויים... חצר פרטית שכזו הייתה ננעלת על מנעול ובריח, מלווה בשלטי אזהרה חמורים סבר: "חצר פרטית! אין מעבר! מסיגי גבול ייענשו!". הרי מי שש לראות עשרות ומאות אנשים חוצים מדי יום מטרים ספורים מחלון ביתו, מפרים את שלוותו ומרעישים תחת חלוננו? אך לא בירושלים.

באו אותם דיירים מופלאים ותלו שלט גדול ומאיר עיניים, שכל אות בו היתה מלאת חסד: "יש בחצר כאן מעבר לרחוב צפניה, אפשר לעבור". לא היה אכפת להם מהרעש, לא הטרידו אותם קולות הצעדים החוזרים ונשנים של העוברים ושבים. עמדה לנגד עיניהם רק מחשבה אחת: הנה יהודי עייף שפוסע ברחוב, הנה אברך הממהר לסיידר, הנה אדם שאינו יודע כיצד לחסוך הליכה מפרכת - בואו, היכנסו אל תוך החצר שלנו, קצרו את דרככם, שיהיה לכם קל ונעים יותר.

כמה עין טובה

כמה עין טובה, כמה פשטות וכמה אהבת ישראל טהורה צריכים כדי לוותר כך על הפרטיות למען הציבור.

כבר שנים אחדות שלא יצא לי לפקוד את אותה פינה, ואינני יודע אם השלט עודנו תלוי או שמא שיני הזמן והבנייה שינו את המקום. אבל בלב פנימה, בדיוק כמו הפתק ההוא מחדר המדרגות בקומה החמישית, המראה הזה חקוק לעד: עדות חיה לכך על הלבבות הרחבים של אנשים טובים. אה, מי כעמך ישראל!

חיים חזו וחסד

לחיים טובים ומתוקנים

דרך אנב...

בגליונות 'על הצדיקים' אנחנו קוראים על אנשים טובים. אנשים טובים הם אנשים שבונים את אישיותם הרוחנית במידות טובות, ביראת שמים ובאהבת התורה.

גליון 'על הצדיקים' מסייע לכל אחד ואחד לעשות בדיוק את הדבר הזה ולהתעלות במעלות התורה והיראה.

עכשיו כשנפתחה מגבית מיוחדת להגדיל תורה ולהאדירה, אני ממליץ לכל אחד לקחת חלק ולזכות בזכויות אדירות עדי עד. הכנסו לעמדות 'נדרים פלוס' ותירמו כבר עכשיו. אשריכם ישראל.

נו, מי יעז לעקוף משטרה? השוטרים עוד עלולים לעצור אותו לבדיקות מקיפות, וחזקה עליהם שימצאו על מה לתת דו"ח ואולי אף לעצור מישהו בחשד לעריקות...

בסוף בסוף אם זוכים, נוכחים לדעת שאין שום רע בעולם

סיפורים שכאלה קורים בכל דור ודור, ורק הפרטים הקטנים משתנים.

מעשה שכזה אירע עם חסידים שעשו את דרכם למעזיבון לשבות אצל הבעש"ט, אולם בדרך העפר שלפניהם התנהלה לאיטה עגלתו של שר חשוב, אותו לא העזו לעקוף והשעון מתקתק ומתקדם, עד שאחד מהחסידים נענה שכנראה יאלצו לעשות את השבת במקום אחר, ואילו רעהו השיב לו שהכל לטובה.

הבחינו בעגלה עמוסה בסחורה

כשהגיעו לדרך צרה, אשר אין בה אפשרות לנסות ימין ושמאל, הבחינו בעגלה עמוסה בסחורה, התקועה באמצע הדרך, שחוסמת את כל המעבר לעגלות אחרות, אולם כדי לאפשר לשר החשוב להמשיך בדרכו, נחלצו עוברי אורח לפרוק את הסחורה מהעגלה התקועה, והחסידים הזדרזו לנסוע בעקבותיו.

כשחזו החסידים לבעש"ט את אשר אירע עימם, הסביר להם הבעש"ט, שזהו ההבדל בין רבי עקיבא שאמר "כל דעביד רחמנא [-גם הדברים הרעים] לטב עביד", לבין נחום איש גמזו שאומר על כל דבר "גם זו לטובה", כי בסוף בסוף אם זוכים, נוכחים לדעת שאין שום רע בעולם, ואם יהודי יתאמץ למצוא את הטובה בכל מה שעובר עליו, יעזור לו השם יתברך ויהפוך בשבילו את הרעה לטובה.

(עלון 'התקרבות' לך תשפ"ו)

מאת: הרב דוד משי

אם יִשָּׁךְ נָא מִצְּלִיחַ דְּרַפִּי
אֲשֶׁר אֶנְכִי הֵלֵךְ עָלָיו (כד)

יום שישי אחר הצהריים,
באחד מכבישי הארץ
מצטופפים חסידים ברכב

העושה את דרכו לעירו של רבם שליט"א, שם ישבתו בשבת קודש. השעה מאוחרת, והנהג עושה מאמצים מרובים לקצר את זמן הנסיעה. לשם כך הוא משתלב בכביש חליפי, שלהערכתו יקצר את הדרך משמעותית. הוא בקושי נוסע שתי דקות, והנה מגלה לפניו על הכביש ניידת משטרה שנוסעת משום מה די באיטיות. נו, מי יעז לעקוף משטרה ועוד בתקופה קשה זו? השוטרים עוד עלולים לעצור אותו לבדיקות מקיפות, וחזקה עליהם שימצאו על מה לתת דו"ח ואולי אף לעצור מישהו מנוסעי הרכב בחשד לעריקות...

ובכן, מזדחלים באיטיות אחרי הניידת, שומרים על מרחק בטוח. "בקצב הזה לא נראה לי שנגיע ליעדנו לפני הצפצוף המבשר את כניסת השבת" נענה מישהו מהנוסעים. "הכל לטובה" משיב לו חברו. אחרי נסיעה די ארוכה מגיעים לפקק. הניידת שלפניהם מפעילה צ'קלקות וסירנות ומפלסת את דרכה בין הרכבים העומדים, והחסידים מנצלים את ההזדמנות להיצמד אליה מאחור ולהשתחל בשביל שנוצר. כשהשתחררו מהפקק פנתה המשטרה לכביש אחר והחבר'ה המשיכו במהירות בדרכם אל רבם, מבינים למפרע שהכל היה לטובה.

כל שבוע הגליון אצלכם במייל

כתבו לנו ונשמח לצרף אתכם לרשימת המנויים

A950850750@GMAIL.COM

אברהם אבינו לא היה יכול להתעסק בהכנסת אורחים בלי אשה

ויבאה יצחק האהלה שרה אמו (כד)

ברש"י: ויביאה האהלה והרי היא שרה אמו, כלומר ונעשית דוגמת שרה אמו, שכל זמן ששרה קיימת היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה, וענן קשור על האוהל, ומשמתה פסקו, וכשבאת רבקה חזרו, (בראשית רבה, עכ"ל), הרי שמנה רש"י כאן שלושה דברים שהיו אצל שרה אמו, ופסקו כשמתה וחזרו עם רבקה אמו, אך במדרש רבה (ס), כתוב עוד דבר וז"ל, כל ימים שהיתה שרה קיימת היו דלתות פתוחות לרווחה, וכיוון שמתה שרה פסקה אותה הרווחה, וכיוון שבאת רבקה חזרה אותה הרווחה, ע"כ. ולמה אין רש"י מביא גם דבר זה. ואמר מרן הגר"ח קניבסקי זצוק"ל, שרש"י מונה רק את הניסים שהיו אצל שרה אמו, אבל מה שדלתותיה היו פתוחות לרווחה לא היה עניין של נס. ושאלתי למה באמת לא המשיך אברהם אבינו אחרי מות שרה אמו להחזיק את הדלתות פתוחות לרווחה להכנסת אורחים, ואמר מרן הגר"ח קניבסקי זצוק"ל (ש"ק חיי שרה תשע"ו) שאברהם אבינו לא היה יכול להתעסק בהכנסת אורחים בלי אשה, כי הוא ישב ולמד, ושרה היא זו שבישלה, ולכן אחרי שנסתלקה שרה לא היו הדלתות פתוחות לרווחה, כי רק בשעה שהיה לו אשה היה יכול להתעסק בהכנסת אורחים.

(הגאון רבי מאיר הרשקוביץ שליט"א מתוך 'מסוד חכמים')

כזה צער נורא, הלזאת יקרא "כולם שווים לטובה"?

הגאון רבי אליהו דיסקין שליט"א

ויהיו חיי שרה שני חיי שרה (כג, א)

מדוע כתבה התורה פעם נוספת "שני חיי שרה" אחרי שכבר נאמר בתחילת הפסוק "ויהיו חיי שרה"? רש"י פירש, שבמילים אלו באה התורה ללמדנו ש"כולן שווין לטובה".

מה הכוונה "כולן שווין לטובה"? הרי עד גיל תשעים ותשע היא הייתה עקרה, כזה צער נורא, הלזאת יקרא "כולם שווים לטובה"?

טמון כאן יסוד גדול. ל"חזון איש" זצ"ל, כידוע, היו חיים לא קלים. הוא היה ידוע חולי, חלוש, לא זכה לפרי בטן, והיו לו עוד צרות. למרות הכל, תמיד היה מלא אור ושמחת חיים, עוז וחדוה במקומו. כיצד ייתכן הדבר?

ה"חזון איש" עצמו הסביר זאת פעם לאחייניתו, אשת רבי שמואל גריינמן זצ"ל, וכך אמר: כמה יסורים יבואו על האדם - זו גזירה משמים, אבל איך לחיות עם היסורים, איך לקבלם - זה כבר תלוי בבחירת האדם, בהתאם לדרגתו באמונה ובביטחון. רואים זאת בחוש: ישנם אנשים שהם מדוכאים ביסורים, אבל הם חדורי אמונה וביטחון, וכוון שכך - הם חיים חיי שלווה, שמחים ומאושרים.

שרה אמו, עם כל זאת שרוב ימיה היא הייתה עקרה, התורה מעידה עליה שכל שנותיה היו שוות לטובה, עוז וחדוה במקומה, תמיד היה שופעת אושר ושמחת חיים. זהו ביאורו של רש"י,

אבל שבעים פנים לתורה. ניתן לפרש בעזר ה', שבמילים "שני חיי שרה" מרומז דבר נוסף.

מרן רבי חיים קניבסקי זצוק"ל, בספרו על התורה "טעמא דקרא" בפרשתנו, כתב חידוש נפלא: רש"י (בפסוק ב) מביא מחז"ל: "נסמכה מיתת שרה לעקדת יצחק, לפי שעל ידי בשורת העקידה שנזדמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט, פרח נשמתה ממנה ומתה". קשה, שהרי קיימא לן ששלוחי מצווה אינם ניזוקין. איך אם כן, על ידי כזו מצווה יקרה של העקידה, אברהם התאלמן ויצחק התייתם? אומר רבי חיים זצ"ל יסוד, זה לשונו: "ונראה דהא דשלוחי מצווה אינן ניזוקין, היינו שהמצווה לא תגרם להם שום נזק, אבל אם הגיע זמנו למות בלאו הכי, אם כן אדרבה, זכות הוא לו שמסבבים מן השמים את מיתתו על ידי מצווה, דהווי כמוסר נפשו על קידוש ה'".

כלומר, מה שאמרו "שלוחי מצווה אינם ניזוקין", פירוש הדבר שנזק שלא נגזר על האדם והוא עלול לבוא על ידי שאדם מגיע לסכנה - סכנה זו שבאה על ידי מצווה לא תביא לו נזק. אבל אדם שבין כה וכה נגזר עליו שינזק, כשהנזק מסובב לבוא על ידי מצווה - זה לא נחשב שהוא ניזוק.

אדם שנגזר עליו שהוא יחיה כך וכך שנים, הקב"ה מסובב שהוא ימות דרך מצווה, ואז זוהי זכות גדולה עבורו שהוא מת מתוך עשיית מצווה.

לשרה אמו קצבו מן השמים מאה עשרים ושבע שנות חיים. מיתתה לא קרבה על ידי העקידה אלא אדרבה, היתה זו זכות גדולה עבורה, שהמיתה שנגזרה עליה בין כך באותה שעה, באה על ידי העקידה.

(מתוך 'נאה דורש' בהוצאת 'יפה נוף')

על מי כתוב הפסוק הזה אם לא עליכם?

אל הרב מבריסק צ"ל נכנס יהודי ירושלמי, צעיר למדי, ובישר לרב שנוולד לו נכד. ראשית, איחל לו הרב מבריסק "מזל טוב" במאור פנים, ואחר כך התחיל הרב לומר בניגון, מעומק הלב, כפי שהיה רגיל באמירת תהילים: "אשרי כל ירא ה' ההולך בדרכיו... אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך, בניך כשתילי זיתים סביב לשולחןך, הנה כי כן יבורך גבר ירא ה'..." ואז הוסיף הרב מבריסק ואמר [באידיש]: "אני שואל אתכם, על מי כתוב הפסוק הזה, אם לא עליכם?" זה לא "שמח בשמחתו". השמחה של הזולת הייתה השמחה שלו ממש! לאנשים פשוטים, שלא עבדו על המידות שלהם, קשה לשמוע וקשה להבין את הדרגה הזאת, כי באופן טבעי בן אדם דואג רק לעצמו, ומאוד קשה לו לשמוח בטובת חברו.

מזעזע לראות עד היכן מגיעים הדברים:
 כבר לימדונו חז"ל (בראשית רבה), שכל אומן שונא בן
 אומנותו. וכך מובא על כך ב"חובות הלבבות": היה מקום
 לומר, שהכוונה היא לאדם חנות מכולת, ואדם אחר פתח
 לידו חנות מכולת נוספת, ונעשה הראשון שונאו. אבל לא די
 בזה, אלא גם אם יכנס אליו קונה ויאמר שהוא בא ממקום
 רחוק ויספר לו ששם יש מכולת, כבר נכנסת לו שנאה בלב
 כלפי אותו בעל מכולת שמצוי במרחק של מדינות, ועל אף
 שאינו מכיר אותו כלל... עד כדי כך בן אדם מסוגל להיות
 צר עין. לעומת זאת, אצל גדולי ישראל לדורותיהם אנחנו
 מוצאים סוג נפלא של טוב לב והשתתפות בשמחה.

והלקח שלנו מכאן גדול וחזק: מול השפל הנורא שעלול אדם לפול בו אם לא יעבוד על עצמו - יכולים אנו להגיע, בעזרת ה', למעלה רמה ונפלאה, כאשר נעבוד לתקן את המידה הרעה של הקנאה.

**ואם יש אמצעים לאבא שלו
ונותן לו וילה שלוש קומות**

מִרְיָם הַגֵּרָאמָ"מ שֶׁךְ זצ"ל אָמַר בְּשֵׁם מִרְיָם הַחֶפֶץ חַיִּים זְצוּק"ל שֶׁבְּחֹר הַמַּגִּיעַ לְגִיל שִׁידוּכִים חוֹשֵׁב לַעֲצֹמוֹ שֶׁהוּא בְּחֹר מַעוֹלָה, לַמִּדָּן, מִידוּת טוֹבוֹת, הַמַּתְמִיד שֶׁל הַשִּׁיעוֹר, וְכָל הַמַּעֲלוֹת שֶׁאֵפְשָׁר, וּבְכָל זֹאת מִתְפַּלֵּל שֶׁה' יַעֲזוֹר שִׁיְהִי לוֹ שִׁידוּךְ אֲבָל חוֹשֵׁב לַעֲצֹמוֹ שֶׁהוּא מְסוּדָר, וְאֵם יֵשׁ אֲמֻצִּיעִים לֹאֲבָא שְׁלוֹ וְאֲבִיו נֹתֵן לוֹ וְיִלָּה שְׁלוֹשׁ קוֹמוֹת הוּא כְּבָר חוֹשֵׁב שֶׁאֵין לוֹ כָּל כֵּךְ מִה לְהַתְפַּלֵּל לֵה', אֲבָל בְּכָל זֹאת עוֹשֶׂה זֹאת כִּי כֵךְ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת.

לאברהם אבינו היה בן יצחק שהיה מושלם, וגם היה לו אמצעים מכל השפע שקיבל מאבימלך, ובכל זאת כתוב בפסוק ז' "ה' אלקי השמים... הוא ישלח מלאכו לפניך", ובפסוק י"ב "ויאמר ה' אלקי אדוני אברהם הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם אדוני אברהם" גם אליעזר מתפלל, ובסוף (פסוק כ"ו) "ויקוד האיש וישתחו לה'", גם (פסוק נ"ב) "ויהי כאשר שמע עבד אברהם את דבריהם וישתחו ארצה לה'. זה בא ללמד אותנו שאין "אני" כי הכל מלמעלה. בכל מצב שבן אדם נמצא זה מה' יתברך, מה שהקב"ה רוצה זה מה שיהיה. וזה הלימוד, רק לסמוך על ה' יתברך.

שמעתי מהגאון הצדיק רבי דן סגל שליט"א שאמר בשם מרן החזון איש זצוק"ל שיסוד של יראת שמים הוא לבקש כל הזמן ולהודות כל הזמן [וכל זה גם בדברים קטנים], וזה העצה לקשר את עצמו לריבונו של עולם.

(הגאון רבי יהודה אריה דינר שליט"א,
מתוך 'דברי השירה' 310 חיי שרה תשפ"ג)

בִּלְתִּי לֵה' לְבַדּוֹ
וְכִים לִחַיִּם שֶׁחַיִּים בְּיָמֵינוּ

כ-97% מכל המים הם מים מלוחים

כשאנו קוראים בפרשת השבוע את 'שתה וגם גמליך אשקה' של רבקה אמנו, אנחנו רוצים קצת להתבונן בנפלאות הבורא של בריאת המים.

ידעתם שהמים הם החומר הנפוץ היחיד על פני כדור הארץ שמופיע באופן טבעי בשלושת מצבי הצבירה - נוזל, מוצק (קרח) וגז (אדי מים)? לפעמים אפילו שלושתם יכולים להימצא באותו מקום ובאותו זמן.

ועוד נתון מפתיע: למרות שכדור הארץ נראה לנו מלא במים, כ-97% מכל המים שבו הם בכלל מים מלוחים, ורק 3% הם מים מתוקים.

למשל, כל הים התיכון הוא מלוח. למעשה, הוא אפילו מלוח יותר מהממוצע של מי האוקיינוסים בעולם. הסיבה לכך היא שהים התיכון הוא ים כמעט סגור לחלוטין באזור חם, כך שיש בו קצב אידוי גבוה מאוד של מים, אבל המלח נשאר בפנים. בנוסף, כמות המים המתוקים שנכנסת אליו מנהרות (כמו הנילוס) ומגשמים קטנה יותר מכמות המים שמתאדה מה שגורם למים שבו להיות מלוחים ומרוכזים יותר.

אבל אולי התכונה המופלאה ביותר של המים היא דווקא הכוח שלהם לאורך זמן. טיפה אחת נראית חסרת משמעות, אבל טיפה ועוד טיפה, יום אחרי יום, יכולות לשחוק אפילו אבן קשה כסיפור הידוע עם רבי עקיבא.

וזה אולי אחד הדברים המיוחדים של כל התקדמות בחיים: לא תמיד צריך לעשות דבר גדול. צריך לעשות דבר קטן - אבל לא להפסיק.

עוד כמה דקות נוספות של לימוד בכל יום, עוד פרק תהילים, עוד משנה, עוד מעשה טוב.

ביום הראשון כמעט לא רואים שינוי. גם אחרי שבוע אולי נדמה שלא קרה הרבה. אבל טיפה אחת מצטרפת לעוד טיפה, ועוד אחת, ועם הזמן נוצר דבר גדול שנחקק לדורות.

לפעמים אנחנו מחכים לזמן או להתלהבות כדי להתחיל, המים מלמדים אותנו אחר: הכוח הגדול נמצא דווקא בהתמדה הקטנה.

(ש.ק.)

רבקה קוראת במכתבים של אברהם אבינו ע"ה

הגאון רבי ראובן אלבז שליט"א:

יש להתבונן ולהבין, מנין למדה רבקה לעסוק במצוות החסד? הלא בני ביתה היו רשעים, שהרי מי שרק היה שומע את שמו של לבן כבר יודע על מי מדובר, כיוון שהתפרסם ברמאויותיו. כמו כן אביה בתואל מת ברשעותו. אם כן, ממי היה לה ללמוד לעשות מעשים טובים שכאלו?

שמעתי ממרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל, שביאר זאת על פי מה שמצאנו במדרש, כי אברהם היה שולח לבני משפחתו מכתבים בענייני יסודות האמונה והנהגות טובות, כדי לקרבם ליהדות. גם לבתואל, שהיה בן אחיו, היה שולח מכתבים. כשהיה בתואל פותחם ורואה שאין בהם כסף, היה נותנם לבתו רבקה שתקרא בהם, כי רק כסף עניין אותו... כך, בכל פעם שהיתה רבקה קוראת במכתבים של אברהם אבינו ע"ה, היו הדברים משפיעים עליה, עד שבמשך הזמן הכירה בבורא עולם והחזיקה במידותיה הטובות. מכאן הגיעה למעלתה הגבוהה במידת החסד.

מדוע אליעזר עבד אברהם לא סייע לרבקה מדוע אליעזר עבד אברהם לא סייע לרבקה, שהיתה אז ילדה בת שלוש, בשאיבת המים, ולא זו בלבד אלא ביקש ממנה להשקותו, ואף את גמליו.

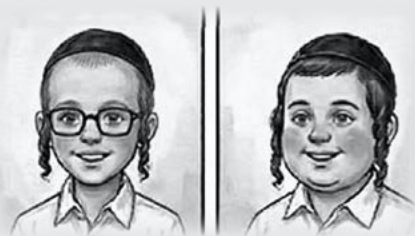
התשובה היא, שאליעזר ידע דבר אחד: בשביל לקבל אשת חסד שתעמיד את כל בית ישראל ותכוננו על עמוד החסד, עליה להיות בעלת חסד בלי טרוניות!

כשאדם מתלונן ועושה חשבונות - הוא פוגם בחסד! יש לתת בלי הערות וביקורת! זוהי הגדולה! על אף שרבקה רואה את הגברים החסונים שעומדים מולה ויכולים לשאוב בקלות, היא אינה מתרעמת ואינה מתלוננת, אלא מקיימת את החסד שנקרה לפניה בשמחה ובשלמות.

רבקה מלמדת אותנו יסוד חשוב מאד: היא אינה מתעניינת מי הוא האדם העומד מולה, כי אותה מעניין רק מה עליה לעשות ולא דבר אחר!

רבקה אמנו קיבלה לבעל את בנו של גדול הדור, 'נְשִׂיא אֱלֹקִים' (כג.), בנה של נביאה, שרה אמנו שסוכה ברוח הקודש, והוא בעצמו צדיק, נביא ובעל רוח הקודש, גאון הגאונים של הדור, עשיר מופלג, והכל בזכות החסד שעשתה ללא גבולות. עלינו ללמוד לעשות כל חסד שבא לידינו בשלימות.

(מתוך הספר 'משכני')

הצדיקים הצעירים

המדור שבו תזכו בעוה"ז והשכר הגדול שמור לעתיד לבוא

הרבה שמע את הספורים שלנו ועיניו ברוקו משמחה. עכשיו, הגיע התור שלו לקים את ההבטחה...

חיים ויענקי מספרים על הרבה 'שמעון הצדיק' והשמחה הגדולה

בפעם הקודמת ספרנו לכם איך הרבה שמעון 'הצדיק' ברוך כל כך בכונה והליב את כלנו בברכת "שהכל נהיה בדברו". אז אם חשבתם שזה נגמר, מה פתאום...

בוקר אחד, בזמן ההפסקה, נגש שמוליק אל הרבה ושאל בשקט: "רבה, אפשר לשאול שאלה קצת אישית?" הרבה היה מפתע, אבל עם טוב הלב שלו הוא חייך ואמר: "בטח, מה השאלה?" ואז שמוליק שאל: "מתי הרבה התחיל לברך כל כך בכונה? מגיל צעיר, בשיבה, או מתי? ואיך זה קרה?" הרבה חייך מבעד לזקנו ואמר: "טוב, זה ספור קצת ארוך. אספר לכם בהזדמנות."

ההזדמנות הגיעה מהר מאוד. מיד אחרי ההפסקה, הרבה ספר לכתה על השיחה עם שמוליק ואמר לנו: "אם אתם רוצים שאספר לכם על עצמי ואיך התחזקתי, אז תספרו לי אתם שלושה ספורים על דברים שהשפיעו עליכם לטובה." אז שרוליק נעמד והתחיל לספר שפעם היה חידון של דיני לשון הרע, והוא היה צריך להכין את עצמו. הוא למד הרבה בספר 'חפץ חיים' - שמירת הלשון, ומאז שהוא למד את זה יחד עם אחיו הגדול, והוא ראה כמה זה חמור להגיד דברי גנאי על מישהו אחר, הוא ואחיו פשוט לא מסגלים ממש לדבר דברים רעים על אחרים, אלא רק דברים טובים. אחריו, אורי שתף שפעם הוא שמע דרשה יפה עם מלא ספורים על נפלאות גוף האדם. ההרצאה הזו עשתה עליו רשם עצום, ומאז הוא יותר מקפיד להגיד את ברפת 'אשר יצר' בכונה גדולה.

והאחרון היה שימי. הוא ספר שכשלקדו בפתה את הלכות כבוד אב ואם, הוא ראה כמה שזה חמור לא להקשיב להורים ואיזו עברה גדולה זו. ולעמית זאת, הוא נדהם לראות איזו ברכה מיחדת של אריכות ימים הקדוש ברוך הוא מבטיח למי שמקיים את המצוה. מאז, הוא מקפיד מאוד לשמע ולעשות

מיד כשההורים שלו אומרים לו משהו. הרבה שמע את הספורים שלנו ועיניו ברוקו משמחה. עכשיו, הגיע התור שלו לקים את ההבטחה...

ואז, יום אחד, כשלמדתי בישיבה קטנה

הרבה הביט בנו במבט אוהב והתחיל לספר: "כשהייתי בגילכם, צעיר לימים, היה לי רצון עז להתחזק. חשבתי וחשבתי מה באמת יכול לחזק אותי מבפנים. רציתי לקחת על עצמי משהו אחד, לא קשה מדי, אבל כזה שאוכל ללכת ולהתחזק בו בהתמדה. האמת היא שבהתחלה, בדיוק כמו שרוליק, נסיתי ללמד את הספר 'חפץ חיים', ואכן מאז, ברוך ה', אני לא מסגל לדבר דברים רעים על אחרים. אבל הרגשתי שאני זקוק לעוד משהו שיבנה את עבודת ה' שלי." ואז, יום אחד, כשלמדתי בישיבה קטנה, שמעתי שיחה

מהמשיגית. הוא דבר מדים לבו על כף שחייבים לכוון בתפלה. 'תבינו', הוא זעק לתוף הלבבות שלנו, 'אנחנו עומדים ומדברים ישירות עם הקדוש ברוך הוא!'. המלים האלה הכו בי. אמרתי לעצמי: אם זה אפשרי ואני באמת מדבר איתו, אז בוא נבקש מהקדוש ברוך הוא בעצמו שיתן לי להבין מה הכי כדאי לי לעשות.

הרבה המשיג, קולו רם ומרגש: "חשבתי לעצמי - יש לי היכן להתפלל על זה. בברכת 'אתה חונן לאדם דעת'. מאותו היום, הייתי מכון שם מאד מאד ומתחנן מעומק הנשמה להקדוש ברוך הוא שיתן לי את השכל והדעת מה כדאי לעשות. כן עברו כמה ימים של תפלות, עד שפתאום משהו תפס את מחשבתי. תפסתי את עצמי ואמרתי בתדהמה: 'ואו! אני ממש מדבר עם הקדוש ברוך הוא בעצמו! מי היה מאמין? פשוט ככה, ממש עם הקדוש ברוך הוא!'."

"הגלוי הזה שנה בי הכל", חנן הרבה כנזכר ברגע מתוק מהעבר. "התחלתי לכוון בתפלה עוד יותר. וכל פעם שהייתי מגיע לברכה הזו, הייתי מתמלא בשמחה עצומה - הנה אני עומד ומדבר עם הבורא! הייתי מוצא את עצמי ממש מחכה מתפללה לתפלה רק כדי לדבר איתו."

"ואז אמרתי לעצמי: אם אני רואה שאני מתמלא בשמחה גדולה כל כך מדבור אחד, ואני מחכה כל כך לתפלה, אז בואו נשמח בכל מצוה שאני עושה! הרי כל מצוה היא חבור וקשר לה' ממש אותו הדבר."

השמחה הזו הפכה מאותו יום לכוח

"אתם מבינים, ילדים מתוקים", המשיך הרבה שמעון, והעינים שלו זרחו באור מיחד שהדביק את כלנו בחרם נעים. "השמחה הזו הפכה מאותו יום לכוח המניע הכי חזק שלי! תבינו, זה לא סתם לעשות מצוות כי 'צריך לסמו' ו', אלא כי אני ממש, אבל ממש, שמח בזה מכל הלב."

הרבה קם ממקומו, פרש את ידיו לרוחה ותאר לנו בצבע ובחיות: "תחשבו מה קורה לי לפני שאני מברך על כוס מים או על סכריה למשל. לפני שאני בכלל מוציא מלה מהפה, אני פשוט עוצר. אני מסתכל על הכוס שבידי שלי, והלב שלי מתחיל לדפק מהתרגשות! כמו ילד קטן שמקבל את המתנה שהוא הכי חלם עליה בעולם."

"אני אומר לעצמי בלב: 'ואו! שמעון! אתה קולט מה הולך לקרות פה עכשיו? אתה הולך לדבר עם מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו! עכשיו יש לי את ההזדמנות לברך 'שהכל', להגיד לה' תודה על כל הבריאה

שלו. איזו זכות מדהימה! איזו מצוה עצומה ומתוקה יש לי עכשיו בידי! אני מרגיש שבפנים, בתוך הנשמה, פשוט בא לי לקפץ ולרקד מרב שמחה שיש לי זכות שכזו."

"ורק אז, כשאני כבר מלא עד גדותי בשמחה - אני מתחיל לברך. וכל מלה ומלה: 'ברוך... אתה... ה...', פשוט יוצא לי מהפה כמו מנגינה. הברכה היא שמחה לנשמה שלי!"

"וזה לא מסתים רק בברכות", הוסיף הרבה וקולו התמלא בהתלהבות. "ככה זה עם כל מצוה ומצוה! לפני שאני נגש לקופה של הצדקה, אני מחזיק את המטבע ביד וכל מחזור הדם שלי סוער - 'הנה, אני עכשיו עשיר גדול, אני הולך לעזור ליהודי אחר, לשמח את אבא שבשמים! עכשיו ממש!'"

כשאני קם בבקר לטל ידים, אני כבר מחיך לנטלה: 'איזה כיף זה להתחיל עכשיו מצוה חדשה'. הצפייה המתוקה הזו, לדעת שכל פעלה קטנה שאני הולך לעשות מחברת אותי שוב ושוב לה', זה נהיה הסוד הכי גדול של החיים שלי."

אנחנו, כל הילדים מסביב, ישבנו שם בפה פעור. ממש הרגשנו את הגלים של החם והאור שבקעו מהרבה. פתאום הבנו שמצוות הן ממש כמו אור טהור, כמו שרשרת של מתנות זוהרות שהקדוש ברוך הוא חלק לנו כדי לרקד איתן יחד כל היום בשמחה!

בִּלְתִּי לֵה' לְבַדּוֹ

זוכים להיות שותפים בזיכוי הרבים

**גליון 'על הצדיקים' שאתם מחזיקים בידיכם,
יוצא לאור - לחיזוק אהבת ד' יתברך,
מידות טובות וריבוי תורה ויראת שמים.**

בואו גם אתם לזכות ולהיות שותפים בזכות עצומה
של זיכוי הרבים בהדפסת והפצת

**למעלה מ 10,000
גליונות מדי שבוע!**

ובכך לפעול ולעשות ל'בלתי ד' לבדו'
ולזכות בזכויות שיעמדו לכם עדי עד.

**בתרומה של 18 ש"ח או 36 ש"ח לחודש
ובוודאי בתרומה גדולה יותר
הנך זוכה להיות שותף בזיכוי הרבים הגדול.**

איך תורמים?

היכנסו עכשיו לכל עמדות 'נדרים פלוס'
וחפשו את 'על הצדיקים'

או בטלפון: 055-400-7720